Salaris, habitatge i preus

L'11N, vaga general

11N
VAGA GENERAL
TRES REIVINDICACIONS PRINCIPALS:
1 APUJAR SALARIS
2 ABAIXAR PREUS DE L'HABITATGE
3 REDUIR EL COST DE L'HABITATGE
PERÒ DE MOTIUS, NO ENS EN FALTEN!
REDUCCIÓ DE JORNADA
DRET A LA SALUT
REFORÇAR ELS SISTEMES PÚBLICS DE PENSIONS

Índex

1. **Una mobilització que respon a problemes que fa temps que denunciem** 4

2. **Les tres principals reivindicacions de la vaga general de l'11N** 5

   Apujar salaris 5

   Abaixar els preus de l'habitatge 8

   Reduir el cost de la vida 11

3. **Treballem per viure dignament** 14

4. **La patronal i els intents de deslegitimar la vaga** 16

5. **El context electoral i la defensa dels drets socials i democràtics** 17

1. Una mobilització que respon a problemes que fa temps que denunciem

Els problemes d'accés a l'habitatge i la pèrdua de poder adquisitiu no són nous. Des de la UGT de Catalunya fa temps que denunciem aquesta situació, tant en la negociació dels convenis col·lectius, com en els intents de renovació de l'Acord per a l'Ocupació i la Negociació Col·lectiva, que la patronal continua mantenint bloquejat.

La crisi de l'habitatge és una realitat inqüestionable. Tanmateix, fins ara no s'havien donat les condicions necessàries per transformar el malestar social en una gran mobilització col·lectiva. Malauradament, han estat fets tan dramàtics com els dos suïcidis vinculats a desnonaments a l'Hospitalet de Llobregat i el cas de la Mari Carmen a Madrid, els que han actuat com a detonants d'una resposta social que feia temps que es gestava.

La indignació generada per aquests casos, sumada a la pressió política i, sobretot, a la mobilització ciutadana als carrers, va impulsar el Govern a aprovar mesures urgents en matèria d'habitatge.

Malgrat això, determinades formacions polítiques, especialment de dretes, es van oposar fins i tot a aquestes mesures, evidenciant la seva manca de voluntat per donar resposta a una situació d'emergència social que afecta cada vegada més persones i més famílies.

2. Les tres principals reivindicacions de la vaga general de l'11N

De motius, no ens en falten, però les tres principals reivindicacions d'aquesta vaga general són:

Apujar salaris

Les dades posen de manifest una realitat cada vegada més difícil de justificar: **la riquesa creix, les empreses acumulen beneficis, però les persones treballadores continuen perdent poder adquisitiu.** I el problema no és que no es generi prou riquesa, sinó com es distribueix i qui se'n beneficia.

Entre els anys 2015 i 2024, els salari brut mitjà a Catalunya va créixer un 30,46% i el salari negociat en convenis va créixer un 28,6%. Una xifra que, a primera vista podria semblar positiva, però que queda molt lluny de l'evolució del cost de la vida. Durant aquest mateix període, el preu mitjà del lloguer va augmentar un 60%, aproximadament el doble que els salaris, mentre que el preu de compravenda de l'habitatge es va disparar un 96%, més de tres vegades l'increment salarial. Alhora que els aliments bàsics han pujat per sobre dels salaris.

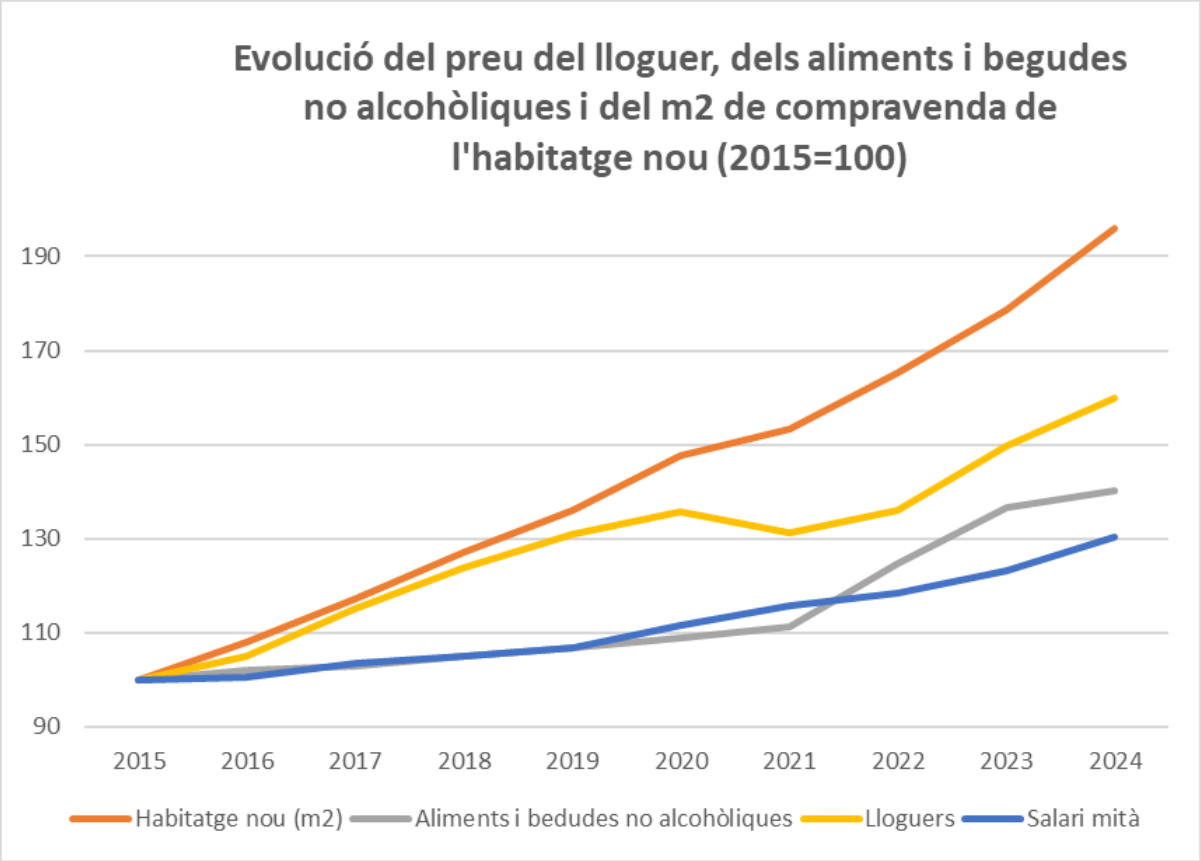

General	Habitatge nou (m2) increment acumulat des del 2015	Aliments i begudes no alcohòliques (increment acumulat des del 2015)	Lloguers (increment acumulat des del 2015)	Salari brut mitjà (increment acumulat des del 2015)
2015	0,00%	0,00%	0,00%	0,00%
2016	7,92%	1,93%	4,90%	0,55%
2017	17,11%	2,77%	15,25%	3,53%
2018	27,17%	4,86%	23,78%	5,06%
2019	36,05%	6,71%	30,96%	6,77%
2020	47,71%	8,97%	35,84%	11,42%
2021	53,45%	11,16%	31,32%	15,72%
2022	65,09%	24,63%	35,89%	18,31%
2023	78,70%	36,50%	49,65%	23,26%
2024	95,87%	40,10%	59,97%	30,46%

Font del gràfic i la taula: IDESCAT, INCASOL, dades de l'IPC i registre de fiances de lloguer i de preus de compravenda.

L'economia creix, però aquest creixement no es tradueix en una millora de les condicions de vida de les persones treballadores. Cada vegada necessitem destinar una part més gran dels nostres ingressos a pagar l'habitatge i cobrir les necessitats bàsiques. **Treballar ja no garanteix, en molts casos, poder viure dignament.**

Malgrat que el guany mitjà se situï entorn dels 31.700 euros, la mediana salarial de la població a Catalunya (és a dir, la quantia salarial que fa que la meitat de les persones cobrin menys, i l'altre meitat més), se situava en 27.100 euros (4.600 euros menys que la mitjana).

Així, **la meitat de les persones assalariades a Catalunya l'any 2024 cobraven, com a molt, 27.100 euros**; però és que **el 10% de les persones assalariades no superaven els 12.700 euros anuals i un 25% no arribaven als 18.700 euros.**

					Increment respecte el 2015 (%)			
	Salari mitjà	Salari del percentil 10	Salari del primer quartil	Salari medià	Salari mitjà	Salari del percentil 10	Salari del primer quartil	Salari medià
2015	24.321,57	8.246,79	14.345,12	20.972,14	0,00%	0,00%	0,00%	0,00%
2016	24.454,64	8.470,49	14.238,29	21.188,49	0,55%	2,71%	-0,74%	1,03%
2017	25.180,45	9.176,86	15.053,96	21.719,75	3,53%	11,28%	4,94%	3,56%
2018	25.552,84	8.991,48	15.043,66	22.151,28	5,06%	9,03%	4,87%	5,62%
2019	25.968,20	9.541,39	15.374,55	22.319,40	6,77%	15,70%	7,18%	6,42%
2020	27.100,11	10.566,45	15.944,35	23.184,02	11,42%	28,13%	11,15%	10,55%
2021	28.145,02	10.898,33	16.355,41	23.962,36	15,72%	32,15%	14,01%	14,26%
2022	28.774,55	10.988,10	16.887,95	24.772,36	18,31%	33,24%	17,73%	18,12%
2023	29.978,69	12.169,08	17.737,92	25.826,11	23,26%	47,56%	23,65%	23,14%
2024	31.730,05	12.645,23	18.678,37	27.132,93	30,46%	53,34%	30,21%	29,38%

Font: IDESCAT, càlcul del salari brut. El percentil 10 són els salaris més baixos i els que més es beneficien de la pujada de l'SMI

I aquesta situació encara resulta més injustificable quan observem els resultats empresarials. Mentre la patronal bloqueja la negociació dels increments salarials, les empreses catalanes de l'IBEX 35 acumulen 10.000 milions d'euros en beneficis. Per tant, no estem davant d'un problema de manca de recursos, sinó de distribució de la riquesa. Una riquesa que es concentra cada vegada més i que no arriba en la mateixa proporció a les persones que contribueixen a generar-la. **La bretxa entre el salari d'una persona treballadora i els ingressos d'una persona empresària ja supera àmpliament els 7.000 euros anuals.**

Aquesta desigualtat es reflecteix també en la pèrdua acumulada de poder adquisitiu. **Des de l'any 2020, els salaris pactats en els convenis col·lectius de sector han perdut 7,7 punts de poder adquisitiu (8,7 punts en els convenis d'empresa.)** Això significa que, malgrat els increments salarials negociats, les persones treballadores han vist reduïda la seva capacitat real d'estalvi i compra.

A més, aquesta situació no afecta tothom de la mateixa manera. Les dones continuen patint una desigualtat salarial estructural que agreuja encara més les seves condicions econòmiques. A Catalunya, la bretxa salarial de gènere se situa en el 16%. Així doncs, **no podem parlar de salaris dignes mentre es continuï infravalorant la feina de les dones.** Ni podem acceptar que persisteixin diferències retributives injustificades. Cal fer efectiu, d'una vegada per totes, el principi d'igual remuneració per un treball d'igual valor.

Davant d'aquesta realitat, des de la UGT de Catalunya exigim l'establiment d'un **salari mínim de referència català de gairebé 1.500 euros mensuals**, que permeti avançar en la recuperació del poder adquisitiu perdut i acumulat des de l'any 2021. Els salaris han de respondre al cost

real de viure a Catalunya i garantir que qualsevol persona que treballi pugui cobrir les seves necessitats amb dignitat.

Però aquesta reivindicació no es limita només als salaris més baixos. Cal impulsar una millora generalitzada de les retribucions mitjançant la negociació col·lectiva.

Precisament amb aquest objectiu, vam presentar en l'àmbit estatal una proposta per renovar l'Acord per a l'Ocupació i la Negociació Col·lectiva. Una proposta salarial gradual, equilibrada i adaptada als diferents nivells retributius, que la patronal es nega a negociar. De fet, les mateixes organitzacions empresarials que representen les empreses que acumulen beneficis milionaris, i que reconeixen públicament les dificultats per arribar a final de mes, són les que després qüestionen les reivindicacions salarials dels sindicats.

No podem continuar acceptant que els beneficis empresarials creixin mentre els salaris perden valor, que l'habitatge esdevingui cada vegada més inaccessible, o que les persones treballadores hagin d'assumir permanentment el cost de les crisis i de l'encariment de la vida.

Per això convoquem aquesta vaga general. Perquè volem salaris que permetin viure, no simplement sobreviure. Perquè exigim que la riquesa que es genera, es reparteixi de manera més justa. I perquè ha arribat el moment que les persones treballadores recuperem el poder adquisitiu que hem perdut.

Abaixar els preus de l'habitatge

L'accés a un habitatge digne s'ha convertit en un dels principals problemes socials del nostre país. Cada vegada són més les persones treballadores que, malgrat tenir una feina (i per tant, uns ingressos), es troben amb enormes dificultats per accedir a un habitatge o per mantenir-lo. Els preus del lloguer i de compra han assolit nivells que expulsen moltes famílies dels seus barris, dificulten l'emancipació de les persones joves i obliguen a destinar una part desproporcionada dels salaris a pagar un sostre sota el que viure. Perquè, com diu un dels principals eslògans de la vaga: "L'habitatge es menja el nostre salari"!

L'habitatge ha de ser un dret, no un negoci. No podem continuar acceptant que una necessitat tan bàsica com disposar d'una llar, s'hagi convertit en una oportunitat d'enriquiment per a aquells que especulen amb un bé essencial. Avui, els especuladors poden obtenir de l'habitatge rendibilitats superiors a les d'altres inversions, fins i tot les borsàries, mentre milers de persones tenen dificultats per accedir a un habitatge assequible.

Per això, des de la UGT de Catalunya defensem que **especular amb l'habitatge ha de deixar de ser lucratiu**. Cal adoptar mesures que desincentivin les operacions especulatives, i allunyin

els grans especuladors dels nostres barris. No podem permetre que el dret a viure en un habitatge digne, quedi subordinat als interessos econòmics d'aquells que només busquen obtenir-ne la màxima rendibilitat.

Defensem l'**escut català pel dret a l'habitatge i l'aplicació efectiva del control dels preus del lloguer**. La regulació és una eina imprescindible per frenar l'escalada dels preus i evitar que les persones llogateres continuïn assumint increments que els seus salaris no poden suportar.

Però regular els preus no és suficient. També cal actuar decididament contra els usos especulatius de l'habitatge. Això implica incrementar la fiscalitat sobre aquest tipus d'operacions, i posar fi a la proliferació d'habitatges d'ús turístic, en aquells municipis on la demanda residencial és més elevada.

A Catalunya hi ha més de 100.000 habitatges d'ús turístic que haurien de poder ser la llar d'una família. No és acceptable que, mentre moltes persones no troben un habitatge on viure, una part tan important del parc residencial es destini a activitats que prioritzen la rendibilitat econòmica per damunt de les necessitats de la població. Per això, reclamem l'erradicació dels habitatges d'ús turístic als municipis amb més demanda d'habitatge.

Al mateix temps, és imprescindible mobilitzar el parc d'habitatges existent i combatre la desocupació injustificada d'immobles. **És intolerable que un de cada deu habitatges als municipis amb més demanda estigui buit.** Tot això, mentre moltes famílies no poden accedir a una llar.

Cal impulsar mesures que obliguin a incorporar els habitatges buits al mercat del lloguer i incrementar de manera decidida el parc públic d'habitatges de lloguer i fomentar totes les modalitats d'habitatge protegit. Necessitem més habitatge assequible, però també aprofitar millor el que ja existeix, garantint que compleixi la seva funció social.

Aquesta transformació del mercat de l'habitatge també ha d'anar acompanyada d'una protecció més gran de les persones llogateres. Defensem els **contractes de lloguer indefinits**, que permetin disposar d'estabilitat residencial i desenvolupar un projecte de vida sense la incertesa permanent de perdre l'habitatge cada vegada que finalitza un contracte.

Reclamem una protecció efectiva davant els desnonaments de persones en situació de vulnerabilitat. Ningú no hauria de perdre casa seva sense disposar d'una alternativa residencial adequada.

Ara bé, en aquesta lluita contra l'especulació **cal diferenciar clarament entre els grans especuladors i els petits propietaris que no especulen.** Per això també defensem mesures que incentivin els propietaris que ofereixen els seus habitatges de lloguer a preus inferiors als del mercat, afavorint una oferta residencial estable i assequible.

En definitiva, el que reclamem és un **canvi profund en les polítiques d'habitatge**. Un canvi que situï la seva funció social al davant de la rendibilitat especulativa, que protegeixi les persones llogateres, que mobilitzi els habitatges buits, que ampliï el parc públic i que garanteixi que els nostres barris continuïn sent espais on les persones puguin viure, i no simplement oportunitats de negoci.

El preu del lloguer s'ha mantingut en els darrers anys per sobre del 30% del pes del salari net mitjà i del medià, que és el criteri per considerar si el preu del lloguer és excessiu. De fet, **per a les persones que cobren el salari mitjà, el pes del lloguer ha pujat a gairebé el 40%, i en el cas de les persones que cobren el salari medià, aquest esforç se situa ja al 45%.**

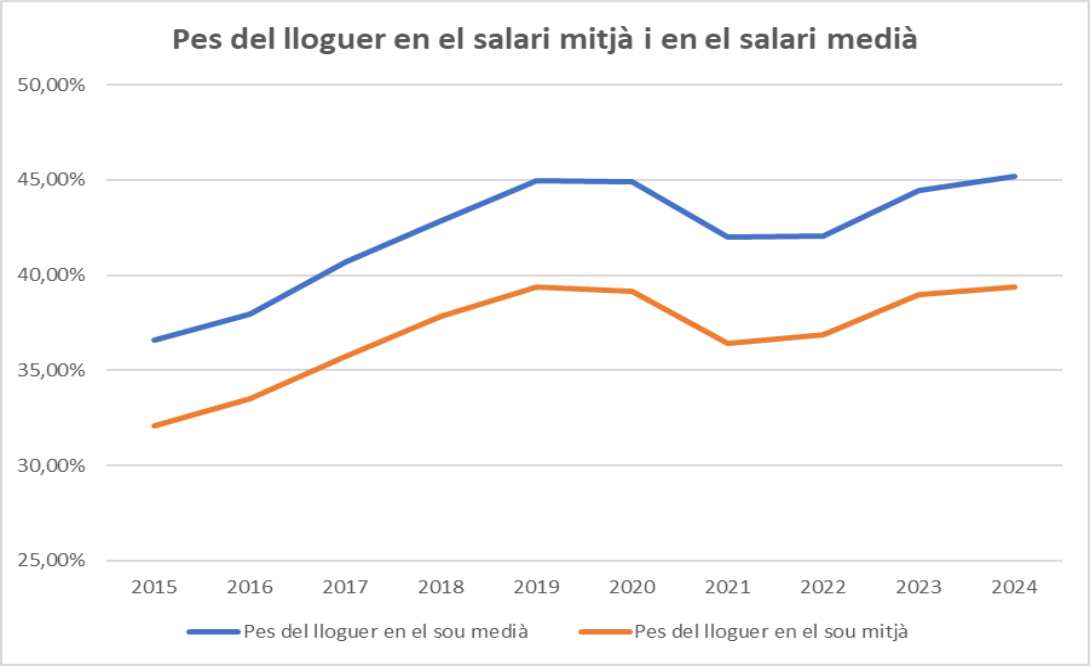

	Sou mitjà brut	Sou mitjà net*	Sou medià brut	Sou media net*	Lloguer mensual	Lloguer anual	Pes del lloguer en el sou medià	Pes del lloguer en el sou mitjà
2015	24.321,57	20.308,51	20.972,14	17826,32	543,12	6517,44	36,56%	32,09%
2016	24.454,64	20.419,62	21.188,49	18010,22	569,79	6837,48	37,96%	33,48%
2017	25.180,45	21.025,68	21.719,75	18461,79	626,02	7512,24	40,69%	35,73%
2018	25.552,84	21.336,62	22.151,28	18828,59	672,36	8068,32	42,85%	37,81%
2019	25.968,20	21.683,45	22.319,40	18971,49	711,31	8535,72	44,99%	39,37%
2020	27.100,11	22.628,59	23.184,02	19706,42	737,84	8854,08	44,93%	39,13%
2021	28.145,02	23.501,09	23.962,36	20368,01	713,29	8559,48	42,02%	36,42%
2022	28.774,55	24.026,75	24.772,36	21056,51	738,14	8857,68	42,07%	36,87%
2023	29.978,69	25.032,21	25.826,11	21952,19	812,87	9754,44	44,43%	38,97%
2024	31.730,05	26.494,59	27.132,93	23062,99	868,91	10426,92	45,21%	39,35%

Font del gràfic i la taula: Calcul propi en base als sous bruts calculats per l'IDESCAT i el preu del lloguer del registre de fiances de l'INCASOL.

Perquè treballem per viure dignament, i això també vol dir poder disposar d'un habitatge digne, segur i assequible.

Reduir el cost de la vida

L'encariment continuat dels preus s'ha convertit en una de les principals causes de la pèrdua de poder adquisitiu de les persones treballadores. A Catalunya, l'índex de preus de consum (IPC) va registrar un increment interanual del 4% l'agost de 2026, que es va elevar fins al **4,5% al setembre**, confirmant una nova acceleració de la inflació.

Aquest augment afecta especialment despeses imprescindibles per a la vida quotidiana. Al setembre, **els preus del transport van créixer un 8,7% interanual, els de l'habitatge, l'aigua, l'electricitat i altres subministraments un 6,6%, i els de l'alimentació un 2,6%.** També és significatiu que el cost d'anar a la feina, s'hagi encarit en 190 euros per a més de la meitat de persones treballadores.

El xoc inflacionari dels conflictes internacionals

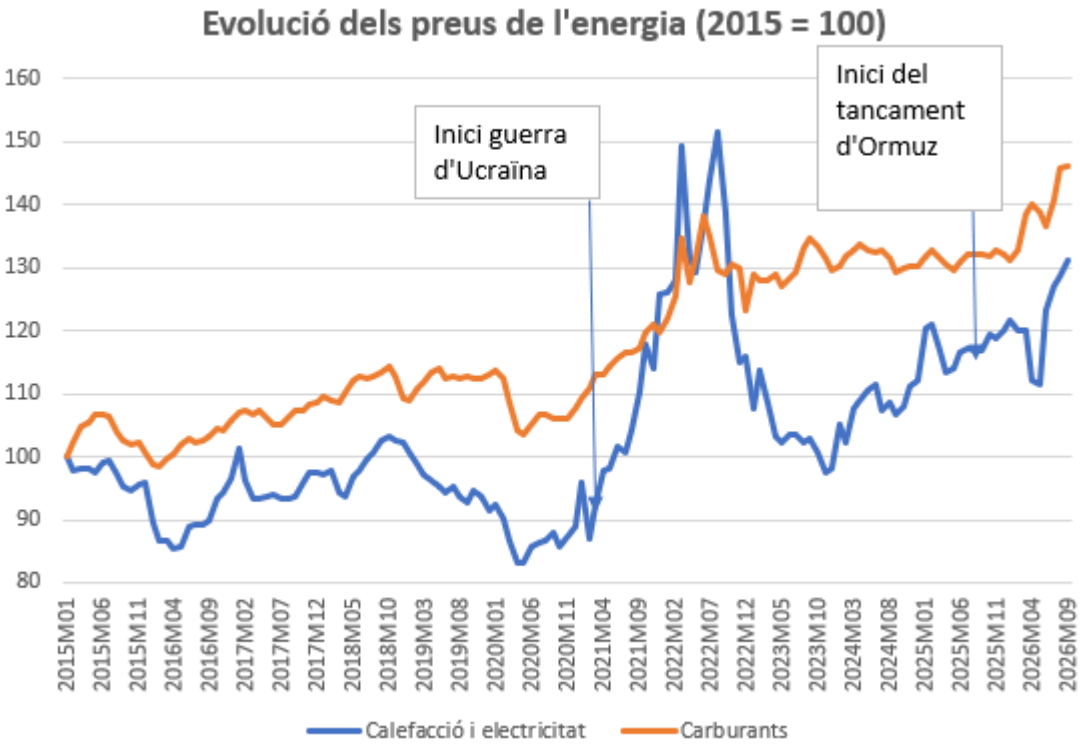

Font: IPC (INE) per rúbriques, evolució des de gener del 2015 (=100).

	Calefacció i electricitat (acumulat des de gener del 2015)	*Carburants (increment acumulat des de gener del 2015)*
2015M12	-4,20%	0,56%
2016M12	-3,60%	5,79%
2017M12	-2,46%	8,73%
2018M12	2,20%	9,25%
2019M12	-8,45%	13,03%
2020M12	-11,13%	7,70%
2021M12	25,74%	19,65%
2022M12	16,04%	23,35%
2023M12	-1,84%	29,74%
2024M12	12,04%	30,34%
2025M12	20,00%	32,09%
2026M09	31,27%	46,22%

Font: IPC (INE) per rúbriques, evolució des de gener del 2015, sempre amb dades de final d'any, excepte 2026, que són del setembre.

La guerra d'Ucraïna va provocar un xoc inflacionari en el preu de la calefacció i l'electricitat, que es va disparar entre 2021 i 2022, **fins al 64% a l'estiu del 2022, mentre que els carburants van arribar a ser un 22% més cars que el març del 2021.**

El conflicte d'Iran **i el tancament de l'estret d'Ormuz han provocat una nova escalada de preus**. El mes passat, **l'electricitat i la calefacció eren un 42% més cares que el març del 2021, i els carburants, un 29%**.

En aquest sentit i amb la perspectiva que hem fet al llarg de l'informe que és la comparació des del 2015, tot i la reducció de preus de l'electricitat i calefacció que es va donar entre 2015 i 2020 (on va caure un 11%), **hem trobat que els preus de l'electricitat i la calefacció ha crescut per sobre del 31% entre el 2015 i 2025 i al igual que els carburants per sobre del 46%.**

Aquest encariment contrasta amb l'evolució dels salaris. Segons les dades de l'Idescat, entre el 2021 i el 2022 el salari brut només va augmentar un 2,2%. Tot i que encara no disposem de les dades salarials del 2026, és evident que els salaris difícilment hauran experimentat increments comparables als dels costos energètics. **Aquesta diferència posa de manifest la pressió que l'encariment de l'energia exerceix sobre el poder adquisitiu de les persones treballadores.**

El resultat és que cada vegada necessitem més diners per cobrir les mateixes necessitats bàsiques. Omplir la nevera, pagar els subministraments, desplaçar-nos fins a la feina o mantenir un habitatge representa un esforç econòmic creixent per a moltes famílies. De fet, amb dades de l'IDESCAT, **el 47,3% de la població declarava tenir dificultats per arribar a final de mes el 2025**, o que amb dades del Institut de Recerca Urbana de Barcelona, el 72,2% manifesta patiment per no arribar a final de mes.

Aquesta situació afecta especialment les persones amb salaris més baixos, que han de destinar una proporció més elevada dels seus ingressos a despeses essencials i disposen de menys marge per afrontar nous increments de preus.

No podem acceptar que qualsevol augment salarial acabi absorbit per l'encariment del cost de la vida. Per això, des de la UGT de Catalunya reclamem mesures efectives per contenir els preus dels béns i serveis essencials, evitar els abusos especulatius i garantir que els salaris i les pensions mantinguin el seu poder adquisitiu.

La nostra reivindicació és clara: **no n'hi ha prou amb apujar els salaris si els preus continuen creixent sense control. Cal actuar sobre totes dues qüestions per garantir que treballar permeti viure dignament i arribar a final de mes sense dificultats.**

3. Treballem per viure dignament

Nosaltres no vivim per treballar. Treballem per viure. Treballem per tenir accés i viure en un habitatge digne, arribar a final de mes sense angoixes, cobrir les necessitats bàsiques, poder gaudir d'unes vacances amb la família i disposar de temps per a la cultura, l'esport i l'oci.

No treballem per continuar sent pobres, ni per viure permanentment preocupats pels diners, consultant constantment l'aplicació del banc per comprovar si podrem arribar a final de mes. **Tenir una feina ha de ser garantia d'una vida digna, no una condemna a la precarietat.**

Per això també ens tornem a mobilitzar. Per defensar els drets que hem conquerit, aconseguir-ne de nous i garantir que el progrés econòmic també es tradueixi en més temps, més salut i més benestar per a les persones treballadores.

Una jornada que no para de créixer. La patronal i els seus aliats de la dreta parlamentària, es van oposar a la reducció de la jornada laboral amb l'excusa que aquesta s'havia de negociar sector per sector. Des d'aquest rebuig parlamentari, la jornada no ha deixat d'augmentar, i les persones treballadores a temps complet a Catalunya, ja tenen una jornada mitjana de 39,4 hores setmanals.

És imprescindible avançar cap a un repartiment més just del treball i de les seves jornades, començant per establir per llei una jornada màxima de 37,5 hores setmanals com a primer pas cap a la setmana laboral de 32 hores.

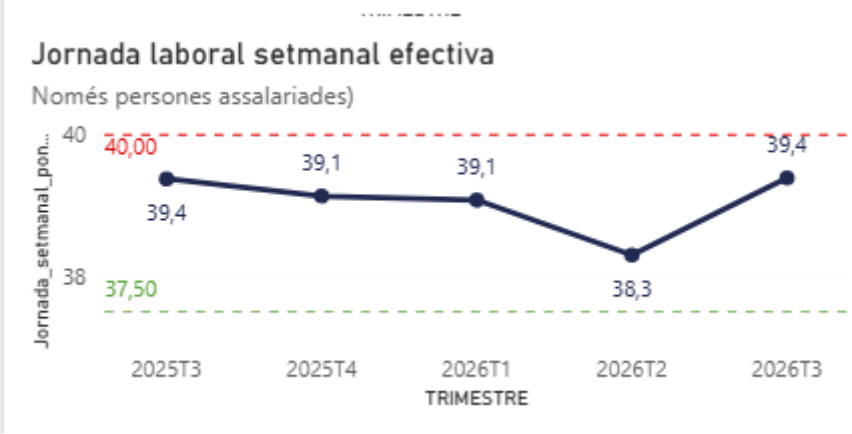

Font = Elaboració pròpia amb les microdades de l'EPA

Aquesta reivindicació encara és més necessària si tenim en compte el volum d'hores extraordinàries que es continuen fent. En un any, entre el 4t trimestre del 2025 i el 3r del 2026, a Catalunya es van realitzar més de **59,1 milions d'hores extraordinàries**, de les quals un 40% no es van pagar. Això representa més de **420 milions d'euros en salaris impagats**.

Però no es tracta només de treballar menys hores, sinó també de **treballar en condicions que no posin en risc la nostra salut, i per això defensem el dret a la salut.**

Més de la meitat de les persones treballadores han anat a treballar estant malaltes, i 93 persones han perdut la vida a la feina entre gener i setembre d'aquest any. Aquestes dades posen de manifest una realitat que no podem normalitzar: el treball no hauria de ser mai una causa de malaltia, patiment o mort.

Per això també volem confrontar el discurs de l'absentisme que impulsa la patronal, i que pretén situar el problema en les persones treballadores que emmalalteixen, en lloc d'abordar els problemes reals de la salut en el treball, amb unes mútues laborals que només treballen per la patronal, i un sistema sanitari català que encara no s'ha recuperat de les retallades de PP i Junts.

També volem pensions públiques dignes que garanteixin la seguretat econòmica de les persones jubilades i contribueixin a reduir les desigualtats socials davant dels qui pretenen privatitzar-lo.

Treballem per viure. I volem temps, salut, salaris i pensions que ens permetin viure amb dignitat.

4. La patronal i els intents de deslegitimar la vaga

En aquesta mobilització ens estem trobant amb nombroses resistències, començant per les organitzacions patronals, que amb el seu posicionament s'estan alineant amb el bloc polític de la dreta i l'extrema dreta. Així, a l'oposició del PP, Vox i Junts, cal afegir-hi la de PIMEC, Foment del Treball i la CEOE que, en lloc d'afrontar els problemes reals de les persones treballadores, intenten desacreditar les seves reivindicacions i deslegitimar la convocatòria de vaga.

No caurem en la trampa de convertir la legalitat de la vaga en el centre del debat. La convocatòria s'ha plantejat dins del marc legal i no permetrem que aquesta discussió serveixi per desviar l'atenció del que realment importa: la necessitat urgent de canviar les polítiques d'habitatge, apujar els salaris i protegir el poder adquisitiu de la ciutadania davant l'encariment del cost de la vida.

Aquesta estratègia de qüestionar la legitimitat de la mobilització recorda la utilitzada per determinats dirigents polítics com Ayuso, Abascal o Feijóo, quan qüestionen els processos electorals o les seves garanties. **Quan no volen entrar a discutir els arguments de fons, intenten traslladar el debat cap a altres àmbits, desacreditant els mecanismes democràtics de participació.**

També la patronal ha intentat deslegitimar els nostres arguments i la mateixa convocatòria de vaga. A tall d'exemple, fa unes setmanes, el president de Foment del Treball, Josep Sánchez Llibre, va qualificar la vaga general d'«ocurrència» i va utilitzar el mateix qualificatiu per referir-se a la proposta sindical d'increments salarials del 7%.

La veritat és que sorprèn aquest posicionament, sobretot si recordem les seves pròpies declaracions el gener de 2022, quan afirmava que no només calia apujar el salari mínim interprofessional, sinó també el conjunt dels salaris. En aquest sentit, hom podria pensar que el 2022 queda ja molt lluny, però és que el 30 de maig d'aquest any 2026, en una entrevista a *El Periódico*, reconeixia que amb un salari inferior als 2.000 euros mensuals era difícil arribar a final de mes. Cal, doncs, recordar-li al senyor Sánchez Llibre les seves pròpies declaracions.

Des de la UGT de Catalunya ens preguntem **com es pot reconèixer públicament que els salaris són insuficients per viure dignament i, al mateix temps, qualificar d'ocurrència que els sindicats en reclamem un increment?** Quina és, doncs, la posició real de la patronal? La que reconeix les dificultats econòmiques de les persones treballadores, o la que desacredita les propostes per millorar-ne els salaris? **El que han de fer les patronals del nostre país, és deixar de desqualificar les reivindicacions sindicals i asseure's a negociar.**

5. El context electoral i la defensa dels drets socials i democràtics

No podem ignorar el context polític en què es produeix aquesta mobilització, ni les conseqüències que podria tenir una victòria electoral de la dreta i l'extrema dreta el proper 29 de novembre. Des de la UGT de Catalunya considerem imprescindible alertar sobre el que està en joc i reivindicar la importància de defensar, també en l'àmbit polític, els drets laborals, socials i democràtics que tant ens ha costat conquerir.

Per això, **volem que la vaga de l'11 de novembre i les diferents mobilitzacions que es realitzaran al seu entorn, tant als centres de treball com als carrers, tingui continuïtat més enllà de les eleccions** i obligui el conjunt de les forces polítiques a donar respostes concretes a les necessitats de la ciutadania. Independentment del resultat electoral, exigirem compromisos i polítiques efectives que garanteixin l'accés a l'habitatge i la recuperació del poder adquisitiu de les persones treballadores.

Les nostres reivindicacions són clares: **volem que es regulin els preus de l'habitatge, que es redueixi el cost dels lloguers i de la compra d'habitatges, que augmentin els salaris i que es protegeixi la ciutadania davant l'encariment dels béns i serveis essencials.** En definitiva, volem polítiques que situïn les necessitats de les persones per davant dels interessos especulatius, i que garanteixin unes condicions de vida dignes.

Davant la preocupació que genera una possible victòria del PP i Vox, considerem que la resposta sindical no pot limitar-se a expressar inquietud o a advertir dels riscos. **La nostra principal eina és la mobilització**, i hem d'utilitzar tots els instruments legítims que tenim al nostre abast, inclosa la vaga general, per defensar els drets de les persones treballadores i reclamar polítiques que donin resposta als nostres problemes.

La mobilització social també és una manera de defensar la qualitat de la nostra democràcia. Els drets laborals, els serveis públics, la protecció social i les llibertats col·lectives no es poden donar mai per definitivament garantits. Cal defensar-los i reforçar-los permanentment, especialment quan apareixen propostes polítiques que en qüestionen l'abast o plantegen retallades.

Tenim exemples internacionals que ens conviden a reflexionar sobre aquestes qüestions. Les polítiques impulsades a Itàlia per Giorgia Meloni, als Estats Units sota la presidència de Donald Trump o a l'Argentina amb Javier Milei, mostren un mateix patró de govern i de relació entre el poder polític, els drets laborals, la protecció social i els interessos econòmics que disten molt dels interessos dels treballadors i treballadores.

Per això, la vaga de l'11 de novembre també ha de servir per situar les reivindicacions socials i laborals al centre del debat polític. No volem que les dificultats per arribar a final de mes,

l'accés a l'habitatge o la pèrdua de poder adquisitiu, quedin relegades a un segon pla durant la campanya electoral, o que desapareguin de l'agenda política l'endemà de les eleccions.

La nostra responsabilitat com a organització sindical és defensar aquestes reivindicacions davant de qualsevol govern i exigir que es tradueixin en mesures concretes. **Perquè els drets socials es defensen amb organització, negociació col·lectiva i mobilització.**